

Arrest

nr. 226 775 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 mei 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 april 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2018 werd ingediend door:

F., H. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Velika Mlaka op 13.10.1981

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde d.d. 18.02.2014, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het feit dat betrokkene het staatsburgerschap niet heeft van noch Servië noch van Kroatië wil niet zeggen dat betrokkene er geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten. Betrokkene toont dit niet aan. Aangezien betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij zijn verblijfsrecht aldaar zou verloren hebben, kan zijn ‘staatloos’ zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet kan richten tot deze landen teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier een duurzame relatie zou hebben met mevrouw K. S. (..) van Belgische nationaliteit met wie hij samenwoont. Ook deze loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen waaruit zou moeten blijken dat hij een duurzame relatie heeft met deze Belgische vrouw. Het louter voorleggen van de identiteitskaart en een samenwoning zijn op zich geen bewijzen van een duurzame relatie. Zelfs indien er sprake zou zijn van enige duurzame relatie met deze Belgische vrouw dan dienen wij te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook de bewering dat betrokkene en zijn partner een kind zouden hebben kan niet aanvaard worden. Nergens uit het dossier blijkt dat er heden al een kind zou geboren zijn.

Betrokkene verblijft, volgens zijn aanvraag, sedert 7 jaar ononderbroken in België. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.01.2012, op 14.09.2012, op 05.03.2013 en op 04.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn land van gewoonlijk verblijf terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zouden zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij Nederlands zou spreken, dat zijn zogenaamde partner over een voldoende ruim appartement zou beschikken en dat zij over voldoende inkomsten zou beschikken en dat hij werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 4 april 2019 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: F., H. (..)

geboortedatum: 13.10.1981

geboorteplaats: Velika Mlaka

nationaliteit: Statenloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum om in België te mogen verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.1 Het eerste middel bestaat uit een schending van artikel 9bis Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én een manifeeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard om reden dat het statuut van staatloze niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.

Verzoeker diende zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw.

Dit artikel stelt:

‘§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)’

Aldus blijkt duidelijk dat een aanvraag kan worden ingediend op de plaats waar men verblijft in België, wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.

In casu is verzoeker erkend als staatloze bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te DENDERMONDE dd. 18.02.2014.

Niettegenstaande de bestreden beslissing correct stelt dat staatlozen onderworpen zijn aan de vreemdelingenreglementering, zoals overigens voortvloeit uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “De staatloze en zijn familieleden

zijn onderworpen aan de algemene reglementering”, getuigt de beslissing waarbij er geen buitengewone omstandigheden worden weerhouden in casu van weinig redelijkheid.

Volgens verwerende partij is niet aangetoond dat verzoeker geen verblijf heeft in Servië of Kroatië.

Verzoeker kan evenwel geen negatief bewijs leveren. Hij kan het bewijs niet leveren dat hij geen verblijf kan krijgen in één van deze landen.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te DENDERMONDE dd. 18.02.2014 (stuk 5) blijkt bovendien dat verwerende partij zelf contact heeft met de Servische en Kroatische ambassade en derhalve wanneer zij in twijfel trekt dat verzoeker geen verblijf heeft in deze landen, perfect kon navragen of dit voor verzoeker het geval was.

Van verzoeker kan daarnaast ook niet worden verwacht dat hij zich tot andere ex-joegoslavische landen zou wenden om vervolgens te horen te krijgen dat hij aldaar niet mag verblijven.

Verwerende partij beweert dat niet is aangetoond dat verzoeker zijn verblijf heeft verloren. Verzoeker heeft evenwel nooit verbleven in Servië. Wanneer hij nooit een verblijf heeft gehad in Servië, kan hij zulks uiteraard niet aantonen. Verzoeker heeft daarenboven reeds in het verleden contact opgenomen met de ambassade van Servië doch zijn brief bleef onbeantwoord (zie vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te DENDERMONDE dd. 18.02.2014 – stuk 5).

Enkel in Kroatië, waar verzoeker overigens ook geboren is, had hij enige tijd verblijfsrecht, doch zulks is hij in 2009 verloren zoals ook blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 4).

Het moet aldus worden aangenomen dat verzoeker niet kan terugkeren. Door voor te houden dat verzoeker moet aantonen dat hij niet naar Servië of Kroatië kan terugkeren, heeft verwerende partij het redelijkheids-, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De staatloosheid van verzoeker dient in de gegeven omstandigheid dan ook worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, te meer daar door verzoeker onmogelijk kan worden aangetoond dat hij naar een ander land zou kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“(..) De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing van weinig redelijkheid getuigt, doordat wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond geen verblijf in Servië of Kroatië te hebben. De verzoekende partij meent in dit kader dat van haar redelijkerwijs niet kan worden verwacht een negatief bewijs te leveren.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich beperkte tot volgende bewering met betrekking tot haar statuut als staatloze:

“”Cliënt kan in die zin als kwetsbaar aanzien worden gelet op zijn staatloosheid (...) Cliënt kan gelet op zijn staatloosheid uiteraard niet meer verplicht worden om eerst terug te keren naar zijn voormalig land van herkomst (Kroatië) of naar welk ander land dan ook om vervolgens hem via een visumaanvraag gezinshereniging toe te laten opnieuw met zijn partner te vervoegen”

In antwoord op voormelde beschouwingen heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat het statuut van staatloze an sich niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. De verzoekende partij erkent in haar inleidend verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat zij - niettegenstaande de erkenning als staatloze- onderworpen is aan de in België vigerende verblijfsreglementering.

Zie ook:

“De verzoekende partij herhaalt haar argument uit de aanvraag dat haar erkenning als staatloze een erga omnes werking heeft, en deze uitspraak dus ook de verwerende partij bindt. Zij benadrukt dat het gegeven dat men vrijwillig staatloos is omdat men niet de nodige stappen heeft gezet om een bepaalde nationaliteit te verwerven, hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde van de staatssecretaris erkent in de bestreden beslissing evenwel dat de verzoekende partij staatloos is, als gevolg van een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze rechterlijke uitspraak miskent in zijn beslissing. Hij heeft enkel geoordeeld dat de erkenning als staatloze van de verzoekende partij op zichzelf niet volstaat om een buitengewone omstandigheid uit te maken en hiervoor eveneens aannemelijk moet worden gemaakt dat de verzoekende partij niet langer verblijfsgerechtigd is in het land van gewoonlijk verblijf of herkomst en/of zij geen reisdocumenten kan bekomen om zich naar dit land te begeven. Hij was van mening dat de verzoekende partij dit bewijs niet of onvoldoende heeft geleverd. Er blijkt niet dat deze beoordeling in strijd is met de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt waarbij de verzoekende partij werd erkend als staatloze, waarin enkel werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de

verzoekende partij “geen nationaliteit bezit van de Russische Federatie en/of van de republiek Armenië.” Hierin kan niet worden gelezen dat zij in deze landen niet verblijfsgerechtigd is en evenmin dat deze landen haar geen reisdocumenten kunnen afleveren.

De algemene beschouwingen van de verzoekende partij over de voorwaarden om als staatloze te worden erkend – die in de bestreden beslissing niet worden betwist – en de algemene verwijzing naar een passage uit een arrest van het hof van beroep van Brussel van 17 september 2014 dat niet over verzoekende partij zelf handelt, volstaan niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Voormeld arrest handelde zo over een erkend staatloze van wie reeds werd geoordeeld dat deze op afdoende wijze had aangetoond in geen enkel ander land een duurzaam verblijfsrecht te hebben of te kunnen verwerven, en om deze reden onverwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten kon worden verweten. In de bestreden beslissing wordt evenwel net geoordeeld dat dit niet de situatie is van de verzoekende partij, waar zij niet of onvoldoende aantoonde in Rusland of Armenië niet verblijfsgerechtigd te zijn en in het verlengde hiervan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet bleek dat zij niet kan terugreizen naar een van deze landen. Zolang de verzoekende partij deze motivering in de bestreden beslissing niet onderuit haalt, blijkt niet dat zij zich dienstig op voormeld arrest van het hof van beroep van Brussel kan beroepen.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij als erkend staatloze, zoals de verwerende partij correct stelt in de bestreden beslissing, onderworpen blijft aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt: “De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering”. De verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om op ontvankelijke wijze een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België te kunnen indienen.” (RvV nr. 209.328 dd. 14.09.2018)

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing geheel terecht opgemerkt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer in Kroatië of Servië zou kunnen genieten, om vervolgens via de geëigende procedure vanuit het buitenland een verblijfsaanvraag voor België in te dienen. Verweerder benadrukt in dit kader dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitsluitend gehouden is de door de verzoekende partij aangehaalde elementen te onderzoeken, zonder dat het van de gemachtigde kan verwacht worden dat op eigen initiatief elementen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag worden vergaard.

Zie ook:

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op eigen initiatief had moeten uitzoeken of de verzoekende partij al dan niet nog in de mogelijkheid is om verblijfsrecht in Kroatië of Servië te genieten.

Verweerder beklemtont dat de verzoekende partij -wars van hetgeen zij in haar inleidend verzoekschrift voorhoudt- in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging bovendien geenszins heeft aangevoerd dat zij niet meer zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De verzoekende partij heeft uitsluitend aangevoerd dat dit van haar redelijkerwijs niet meer kan verwacht worden, gelet op het statuut als staatloze.

Terwijl in de bestreden beslissing op gedegen wijze wordt gerepliceerd om welke reden deze bewering niet kan worden aanvaard.

De verzoekende partij heeft in haar inleidend verzoekschrift zelfs geen poging ondernomen om aannemelijk te maken dat het voor haar redelijkerwijs inderdaad onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst, niettegenstaande het een vaststaand feit is dat de bewijslast in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende partij zelf.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

“De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij, als dat van haar geen negatief bewijs kan gevergd worden, weinig ernstig is, nu de verzoekende partij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging zelfs niet heeft gepoogd om aannemelijk te maken dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Het weze herhaald dat de verzoekende partij uitsluitend heeft aangevoerd dat zij het zelf onredelijk vond om nog te moeten terugkeren, terwijl op deze bewering op gedegen wijze werd gerepliceerd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie.

In de mate de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tevens wordt verwezen naar Servië, merkt verweerder nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar verzoek tot erkenning als staatloze zelf melding maakte van zowel Kroatië, als Servië, om vervolgens aan te voeren dat zij van geen van voormelde landen de nationaliteit bezat.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij aldus zelf aangaf dat zij wel degelijk linken heeft met Servië, kan op heden bezwaarlijk aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie worden verweten dat in de bestreden beslissing tevens een verwijzing naar gebeurlijk verblijfsrecht in Servië wordt aangehaald.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij op heden voor de eerste maal bijkomende stukken bijbrengt, ten einde te staven dat zij noch in Servië, noch in Kroatië over enigerlei verblijfsrecht beschikt. Het staat vast dat deze stukken niet werden bijgebracht bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging, zodat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie hiermee uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij op heden over de nodige bewijzen meent te beschikken, ten einde aannemelijk te maken dat zij noch in Kroatië, noch in Servië enig verblijfsrecht kan bekomen, dient zij daartoe een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gaat evenwel niet op de bestreden beslissing te bekritisieren aan de hand van stukken of argumenten, dewelke niet werden aangevoerd in de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.(..)”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De eerste bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij erkend is als staatloze. Dit houdt echter niet in dat verzoekende partij automatisch een verblijfsrecht in België verwerft. Zij is onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”* Verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Het Staatlozenverdrag kent trouwens ook geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792). De erkenning als staatloze leidt ook niet automatisch tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

2.6. Wat betreft het argument inzake de staatloosheid heeft de verwerende partij er in essentie op gewezen dat de staatloosheid er niet aan in de weg staat dat men de aanvraag indient in het land waar

men nog over een verblijfsrecht beschikt. De verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer kan genieten in Servië of Kroatië.

2.7. Verzoekende partij betoogt in essentie dat van haar geen negatief bewijs kan verwacht worden en dat uit het vonnis blijkt dat verwerende partij zelf contact heeft met de Servische en Kroatische ambassade en aldus perfect zelf navraag kon doen aangaande het verblijfsstatuut. Verder betoogt zij dat zij nooit verbleven heeft in Servië en haar brief naar de Servische ambassade bleef ook onbeantwoord. Enkel in Kroatië had zij enige tijd verblijfsrecht maar ze is dit in 2009 verloren zoals blijkt uit het stuk 4 – bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet dan ook aangenomen worden dat zij niet kan terugkeren.

2.8. Nazicht van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 mei 2018, leert dat verzoekende partij met betrekking tot haar staatloosheid het volgende argument aanvoerde:

“Cliënt kan in die zin als kwetsbaar aanzien worden gelet op zijn staatloosheid (..) Cliënt kan gelet op zijn staatloosheid uiteraard niet meer verplicht worden om eerst terug te keren naar zijn voormalig ‘land van herkomst’ (Kroatië) of naar welk ander land dan ook om vervolgens hem via een visumaanvraag gezinshereniging toe te laten opnieuw met zijn partner te vervoegeen.”

Verder heeft de verzoekende partij aan haar aanvraag het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 18 februari 2014 gevoegd waaruit blijkt:

“Uit een attest van het kantoor van Staatsbestuur afdeling Velika Gorica (Kroatië) blijkt dat verzoeker niet is ingeschreven als staatsburger in de registers van de bevolkingsdienst.

Op het schrijven van verzoeker aan de Ambassade van Servië op 27 november 2013 werd geen reactie bekomen.

In het schrijven van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken aan het Openbaar Ministerie te Dendermonde van 11 juni 2013 is gesteld dat, ingevolge contactname met de Servische en Kroatische ambassades, verzoeker geen Serviër en geen Kroaat bleek te zijn.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verwerende partij contact heeft gehad met de Servische en Kroatische ambassade.

Zo blijkt dat op 21 oktober 2011 reeds navraag werd gedaan bij de Kroatische ambassade in Brussel, die antwoordde:

“Dear W. (..), due to our investigation this person is not Croatian citizen.

On his birth certificate is written that he is citizen of ex Republic of Serbia and Monte Negro. On Croatian ID card is written under citizenship SRB (which means Serbia), than his status: status of foreigner in 2009, valid from 31 August 2009 till 21 December 2009. From other two documents is obvious that he applied for Croatia citizenship but he was rejected. Second paper is Order of leaving the Republic of Croatia where is also written nationality Serbian.” (eigen vertaling: Beste W., uit ons onderzoek is gebleken dat deze persoon geen Kroatisch staatsburger is. Op zijn geboortecertificaat staat geschreven dat hij staatsburger is van de ex-republiek Servië en Montenegro. Op zijn Kroatische identiteitskaart staat bij staatsburgerschap SRB (wat Servië betekent) en bij statuut: statuut van vreemdeling in 2009, geldig van 31 augustus 2009 tot 21 december 2009. Uit de andere twee documenten is het duidelijk dat hij het Kroatisch staatsburgerschap heeft aangevraagd maar dat hij geweigerd werd. Het tweede document betreft Bevel om de Kroatische Republiek te verlaten waarop ook genoteerd is nationaliteit Servisch.)

Alsook werd navraag gedaan op 9 augustus 2012, waarbij de Kroatische ambassade op 24 augustus 2012 als volgt reageerde:

“(..) we want to inform you that Mr. H.M., born 13/10/1981 is not a Croatia citizen. Photocopy of his identity card for aliens issued in the Republic of Croatia (2008), and that you enclosed to us along with your above letter we were not able to identify its validity but You informed us by phone that the expiration date was in December 2009.

Unfortunately, we are unable to resolve your request and issue a valid document for Mr. F. (..) to be deported from the Kingdom of Belgium.

Please in conversation with Mr. F (...) reach more information about his nationality and citizenship.”
(eigen vertaling: wij wensen u te informeren dat mr. H.M. geboren op 13/10/1981 geen Kroatisch staatsburger is. Fotokopie van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd in de Kroatische Republiek (2008) en dewelke u gevoegd heeft aan uw voormelde brief, wij waren niet in staat de geldigheid ervan na te gaan maar u informeerde ons per telefoon dat de vervaldatum in december 2009 was. Spijtig genoeg kunnen wij niet ingaan op uw verzoek om een geldig document voor Mr. F. af te leveren teneinde gedeporteerd te worden uit België. Tracht in overleg met mr. F. meer informatie te bekomen aangaande zijn nationaliteit en staatsburgerschap.)

Ook op 7 februari 2012 werd aan de Servische autoriteiten een terugnameverzoek overgemaakt. Het antwoord van de Servische autoriteiten van 13 maart 2012 is onleesbaar daar de in het administratief dossier gevoegde kopie ervan slechts de hoofding bevat. Evenwel blijkt uit het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken aan het parket te Dendermonde van 11 juni 2013 dat het antwoord van de Servische autoriteiten was dat verzoekende partij geen Serviër is en er aldus geen doorlaatbewijs (laissez-passer) werd afgeleverd.

Uit voorgaande blijkt aldus dat de Kroatische autoriteiten bevestigd hebben dat zij de verzoekende partij, die geen Kroatisch staatsburger is, het bevel hebben gegeven het Kroatische grondgebied te verlaten, dit nadat de aanvraag van verzoekende partij om Kroatisch staatsburger te worden werd geweigerd. Haar identiteitskaart voor vreemdelingen was daarbij vervallen in december 2009. Bijgevolg kan de verwerende partij bezwaarlijk voorhouden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer heeft in Kroatië en dat zij niet aantoonde dat zij haar verblijfsrecht aldaar verloren heeft. Dergelijke motivering gaat volledig voorbij aan de stukken van het administratief dossier en is feitelijk onjuist. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij zelf gepoogd heeft een doorlaatbewijs voor verzoekende partij te bekomen ten einde haar te kunnen verwijderen naar Kroatië maar de Kroatische autoriteiten dit geweigerd hebben. Dit doet des te meer afbreuk aan de stelling dat verzoekende partij verblijfsrecht kan genieten in Kroatië. Immers indien dit het geval is, dan is het onlogisch dat de Kroatische autoriteiten de afgifte van een doorlaatbewijs weigeren.

Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de Servische autoriteiten gesteld hebben dat verzoekende partij geen Serviër is en geen doorlaatbewijs voor verzoekende partij afleveren om terug te keren naar Servië. Ook hier dient vastgesteld te worden dat het gegeven dat de Servische autoriteiten een doorlaatbewijs weigeren af te geven voor verzoekende partij in beginsel inhoudt dat zij aldaar geen verblijfsrecht geniet.

Wanneer de verwerende partij zoals in casu zelf navraag doet bij de betrokken autoriteiten en vaststelt dat er geen doorlaatbewijs wordt afgeleverd voor de verzoekende partij zodat het bestuur verzoekende partij zelf niet kan verwijderen naar één van deze twee landen, en dit, tot bewijs van het tegendeel, het betoog van verzoekende partij ondersteunt dat zij aldaar geen verblijfsrecht heeft en niet terug kan om haar verblijfsaanvraag in te dienen, kwam het de verwerende partij in dergelijke omstandigheden toe, als een zorgvuldig optredend bestuur, bij de betrokken autoriteiten verder navraag te doen over de verblijfsmogelijkheden van verzoekende partij en aldus haar mogelijkheid om zelf terug te keren naar Kroatië of Servië, voor zover zij twijfelde aan de onmogelijkheid van verzoekende partij om vrijwillig terug te keren en opnieuw verblijfsrecht te bekomen aldaar.

2.9. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de erkenning als staatloze niet inhoudt dat verzoekende partij niet langer verblijfsgerechtigd is in het land van gewoonlijk verblijf of herkomst en/of zij geen reisdocumenten kan bekomen om zich naar dit land te begeven. Zij benadrukt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond geen verblijfsrecht meer te kunnen genieten in Kroatië of Servië om via de geëigende procedure de verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. Het komt de verwerende partij niet toe zelf op eigen initiatief elementen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag te vergaren. Volgens de verwerende partij heeft de verzoekende partij geen enkele poging ondernomen om aan te tonen dat het voor haar inderdaad onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren naar het herkomstland. Zij betoogt tenslotte dat verzoekende partij thans voor het eerst bij het verzoekschrift stukken bijbrengt die zij niet eerder heeft voorgelegd zodat zij daarmee uiteraard geen rekening kon houden.

2.10. De Raad volgt de verwerende partij – zoals blijkt uit de bespreking hoger – dat het loutere gegeven dat een vreemdeling erkend is als staatloze geenszins ook inhoudt dat deze vreemdeling elders niet meer verblijfsgerechtigd is en/of geen reisdocumenten zou kunnen bekomen om er zich naar toe te begeven. Evenwel is verwerende partij geenszins ernstig waar zij zelf voorbijgaat aan de stukken

die deel uitmaken van het administratief dossier – meer bepaald de tussen haarzelf en de Kroatische/Servische autoriteiten gevoerde correspondentie – waaruit vooreerst blijkt dat de aanvraag van verzoekende partij om Kroatisch staatsburger te worden werd afgewezen en zij door de Kroatische autoriteiten het bevel had gekregen om het Kroatische grondgebied te verlaten. Ondanks deze gegevens alsnog motiveren in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij haar verblijfsrecht aldaar zou verloren hebben getuigt geenszins van een zorgvuldig onderzoek van de zaak en negeert compleet voormelde stukken uit het administratief dossier. Verder hebben ook de Servische autoriteiten negatief gereageerd op de vraag van verwerende partij om een doorlaatbewijs voor verzoekende partij af te leveren aangezien verzoekende partij geen Servisch staatsburger is. Zoals de Raad reeds opmerkte, houdt dit in beginsel in dat verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in Servië, zo niet is het onlogisch dat de Servische autoriteiten weigeren verzoekende partij terug te nemen, minstens toont de verwerende partij niet anderszins aan. Bijgevolg dient ook hier geoordeeld te worden dat de verwerende partij – door te motiveren dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in Servië haar verblijfsrecht zou verloren hebben – onzorgvuldig is en voorbijgaat aan de door haar gekende gegevens van de zaak.

De Raad kan de verwerende partij voorts volgen waar deze stelt dat het de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te stofferen en verwerende partij zelf niet kan gevraagd worden elementen ter ondersteuning van de aanvraag te gaan verzamelen. Evenwel wordt dit van de verwerende partij ook niet gevraagd. Wat wel verwacht kan worden van de verwerende partij is dat, wanneer ze zoals in casu kennis heeft van elementen die de claim van verzoekende partij onderbouwen en zij dit toch nog in vraag stelt, het haar toekwam duidelijk te onderbouwen waarom de elementen ter ondersteuning van de claim van verzoekende partij toch niet standhouden.

Voorts stellen dat verzoekende partij in haar aanvraag enkel gesteld heeft dat van haar redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat zij terugkeert naar het land van herkomst omwille van het statuut van staatloze en geenszins gesteld heeft dat zij niet meer kan terugkeren, is evenmin ernstig van de verwerende partij. Immers heeft de verwerende partij op het aangehaalde argument inzake het staatloos zijn zelf gereageerd met te stellen dat dit gegeven verzoekende partij niet verhindert terug te keren nu zij niet heeft aangetoond dat zij haar verblijfsrecht verloren heeft zodat het niet meer dan logisch is dat de verzoekende partij op deze kritiek reageert en daaromtrent een betoog uitbouwt, dewelke zoals blijkt uit de bespreking hoger in de aangegeven mate gegrond is.

Voorts ziet de Raad niet in welke stukken de verzoekende partij voor het eerst bij het verzoekschrift zou hebben bijgebracht nu alle stukken die de verzoekende partij gevoegd heeft aan het verzoekschrift zich ook reeds bevonden in het administratief dossier voor het treffen van de bestreden beslissing, te weten het bevel om het grondgebied te verlaten van Kroatië en het vonnis van de rechtbank tot erkenning als staatloze.

2.11. De repliek van verwerende partij is niet afdoende om de terecht bevonden kritiek van de verzoekende partij onderuit te halen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 3 en 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging en het bevel in het grondgebied te verlaten in casu een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, minstens als een vernederende en onmenselijke behandeling kan worden gezien wanneer verzoeker als niet verwijderbare staatloze in België geen sociaal en economische rechten kan verkrijgen.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Bovendien is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM dat verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende of onmenselijke behandeling, aangezien verzoeker moet worden beschouwd als niet verwijderbare staatloze en derhalve ten gevolge van de bestreden beslissing nog jarenlang zal moeten leven in een situatie waarin hij zijn sociale en economische rechten niet ten volle kan genieten.

In dit verband kan verwezen worden naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392.

In deze zaak werd door de Letse overheid jarenlang de regularisatie van het verblijf van een staatloze vrouw met haar gezin geweigerd. Nochtans woonden zij al jaren in Letland, hadden zij economische en sociale banden opgebouwd en waren zij ook staatloos. Het Hof oordeelde dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument aan een staatloze en haar gezin af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat zij niet werden uitgewezen en aldus gedoogd werden, bood volgens het Hof geen toereikende oplossing. Verzoeker verblijft in een gelijkaardige situatie nu hij reeds jarenlang als staatloze op hetzelfde adres verblijft in België. Aangezien hij (door verwerende partij) niet werd uitgewezen (hij ontving eenmaal een inreisverbod, maar werd niet opgesloten met het oog op verwijdering), staat vast dat hij al die jaren wordt gedoogd.

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 3 en minstens artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker reeds meer dan 8 jaar in België heeft ontwikkeld en rekening houdend met het feit dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst en tevens staatloos werd verklaard, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk is en dat verzoeker zich niet in een buitengewone omstandigheid bevindt om de aanvraag vanuit België in te dienen.

Geheel ten onrechte stelt verwerende partij nog dat niet is aangetoond dat verzoeker een duurzame relatie zou hebben met mevrouw Krasniqi Shehide. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker van deze relatie reeds melding maakte in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen (art. 9bis Vw.) dd. 29.09.2012. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat niet is aangetoond dat er sprake is van een duurzame relatie. Zulks vormt dan ook een miskennis van de in het middel opgeworpen beginselen, meer bepaald van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zou overigens al te graag willen huwen met zijn partner, doch kan zulks niet aangezien hij geen attest kan bekomen van bvb. ongehuwdheid. Verzoeker bevindt zich door het feit dat er geen verblijfsrecht wordt gekoppeld aan zijn staatloosheid in een patstelling en kan nergens heen om een verzoek in te dienen.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt evenwel een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker en de onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar enig ander land om vandaar uit een aanvraag in te dienen. De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats.”

2.13. Het tweede middel wordt behandeld in zoverre het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien de bespreking van het eerste middel al aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van het tweede middel dienaangaande niet tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden.

2.14. Verzoekende partij betoogt in essentie dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de onmogelijkheid om terug te keren naar enig ander land.

2.15. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel is het motief in de eerste bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij haar verblijfsrecht elders verloren heeft en zij bijgevolg terug kan kaduuk. De Raad wijst daarbij op het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012 waarin gesteld wordt: *“B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.”* Nu, zoals uit de bespreking hoger is gebleken, de claim van verzoekende partij dat zij nergens anders naartoe kan in beginsel ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier en de verwerende partij nagelaten heeft dit mee in haar overwegingen te betrekken en afdoende te motiveren waarom verzoekende partij desondanks deze bewijzen toch elders verblijfsrecht heeft of kan bekomen, is het evenmin zorgvuldig de verzoekende partij het bevel te geven het grondgebied te verlaten (cfr. RvS 27 juni 2019, nr. 244.986).

2.16. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in de aangegeven mate gegrond. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het middel ongegrond is omdat zij na een grondig onderzoek van de elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken gehandeld heeft. Zoals uit de bespreking hoger blijkt kan zij hier evenwel niet in worden gevolgd.

2.17. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een bespreking van de overige middelonderdelen dringt zich derhalve niet verder op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER